

Ikke fornærm Judas!!

I løpet av mine nesten 60 år på denne jorden har jeg hatt den ulykken å møte ulike forrædere – noen av dem store forrædere som kom svært nær. Alle har de skjult seg bak en maske av godhet – såkalte venner, selvutnevnte kristne, noen med god kjennskap til Bibelen – og alle har hevdet at de er plaget av livet og andre melodramatiske historier. Og innerst inne var det alltid det samme: utnyttelse, vanligvis av økonomisk art. Som parasitter som presser seg inn for å suge blodet ditt, eller små mennesker som har gått seg vill i seg selv – de fleste av dem narsissister med grandiose forestillinger om seg selv, men null sans for virkeligheten. Unnskyldninger og slike ting er for lengst glemt i deres ordforråd. Så snart du avslører dem – og du vil avsløre dem, siden de på et tidspunkt mister selvkontrollen i sin stille utnyttelse og viser sitt sanne ansikt – går de videre uten anger til sitt neste offer. Folk kaller dem Judas-er. Og det er her jeg vil ta en pause, for jeg tror vi gjør denne skikkelsen – Judas – urett. Ja, Judas forrådde. Han forrådde den reneste sjelen som noensinne har vandret på denne jorden. Den som valgte ham blant mange andre og plasserte ham i den indre kretsen av de tolv disiplene. Den som lot ham se Ham vekke de døde til live, åpne øynene til de som var blinde fra fødselen, gi spedalske huden til små barn og gi de funksjonshemmede gleden ved å kunne gå. Den som også ga ham denne kraften – og lot ham utføre disse miraklene selv! Kristus kalte Judas til å være apostel! Men Judas forrådde Ham – og han forrådde Ham for pengenes skyld. Judas var en pengegrisk mann og en småtyv. Akkurat som de ulike småtyvene jeg har kjent, som alltid nærmer seg folk med en vennlig fasade. Elsket Judas Kristus? Sikkert, han elsket Ham til en viss grad. Men han elsket også penger. «Hva vil dere gi meg for å utlevere ham?» spurte han yppersteprestene, som uten å nøle gikk med på 30 sølvpenge, noe som var en ganske stor sum – et halvt års lønn på den tiden. Han glemte miraklene, han glemte ideene, han glemte sin kjærlighet til Kristus. Eller rettere sagt, han glemte den ikke. Han beviste at det var falsk kjærlighet. De tretti sølvmyntene forvandlet den til falsk kjærlighet. Disse veide tyngre på vekten. Tiden vil

komme da kjærligheten til Kristus blir veid. Noe blir lagt på den andre siden – for Judas var det tretti sølvmynt; for andre, noe annet, enten det er økonomisk eller ikke. Og da viser kjærligheten til Kristus seg å være mangelfull, lett, falsk. «Mene, Tekel, Peres», som Guds hånd skrev til Belsasar. «Du er veid på vekten og funnet for lett» (Daniel 5:25). Slik er det også med de ulike forræderne jeg har møtt. Kanskje vet ikke de heller at de vil forråde. De tror kanskje at de er dine venner og Kristi venner. Men når de tretti sølvpengene blir avslørt, stikker de dem gjerne i brystet og sender deg til korset. Men der slutter sammenligningen med Judas. For så snart Judas så at Kristus ble ført bort for å bli korsfestet, mistet han besinnelsen. Han hadde ikke forventet det. Samvittigheten hans begynte å plage ham. Han innså hva han hadde gjort. Han løp til tempelet og kastet sølvmyntene rett i ansiktet på yppersteprestene! «Jeg har syndet ved å forråde uskyldig blod!» ropte han (Matteus 27:4)!! Judas angret!! Skriften sier det så tydelig, og likevel har alle satt seg fore å forklare for oss hvorfor «omvendelse» og «angre» er forskjellige, sier de. Kanskje passer ikke Judas' anger inn i fortellingen de har konstruert. Forræderen – i likhet med dagens forrædere – angre ikke på sine handlinger. Han kaster ikke bort sølvmyntene. Han forblir en forræder og en kyniker helt til det siste. Og det er det mange forrædere gjør i dag. De forblir forrædere helt til det siste. De har næret egoet sitt i en slik grad at samvittigheten deres har blitt følelsesløs, ikke-eksisterende. Som ufølsomme dyr går de videre til sitt neste offer. Men dette var ikke det Judas gjorde. Judas gikk ikke videre til neste offer. Han reflekterte. Han så hva som hadde skjedd. Han tok skritt mot omvendelse. Han bekjente sin synd. «Jeg har syndet,» sa han. «Jeg har forrådt uskyldig blod!» Han tok pengene – sølvmyntene fra forræderiet – og kastet dem i ansiktet på dem. Judas angret. Men han kunne ikke bære det han hadde gjort, så han tok et tau og hengte seg. Judas hadde samvittighet. Han betalte villig for sitt forræderi med sitt liv. Men det hjalp ikke. Ble Judas frelst, lurer jeg på? Hele den kristne litteraturen har kastet seg over ham og fokusert på den avskyelige handlingen å forråde Kristus. Men Gud ønsker at alle skal bli frelst og komme til erkjennelse av sannheten (1. Timoteus 2:4). Så vi får se på den dagen hva som ble av Judas. Men han angret, og han viste det ikke

med ord, men med gjerninger. Pungen med sølvmyntene lå ikke i brystet hans. Han hadde levert den tilbake. Selv hans hending var en soningshandling. Å betale med sitt liv for det onde han hadde gjort. La oss derfor ikke sammenligne Judas med de ulike uomvendte forræderne som bærer sølvmyntene sine i brystet, teller dem én etter én hver dag og smiler skadefryktig av sine «prestasjoner». Judas ville ikke engang ha tenkt på noe slikt. De er altså mye verre enn ham.

Når man tenker på den ødeleggelsen et møte med en forræder fører med seg i ens liv, hvordan havnet da disse forræderne i min vei – og kanskje i din også? Ved en tilfeldighet? Hvem vet. Men Kristus selv valgte Judas, en forræder. Visste Han fra begynnelsen av at han ville forråde Ham? Du sier kanskje: «Vet ikke Gud alt?» Ja, det gjør Han, men Han gir alle mennesker muligheter, og det er til syvende og sist personen selv som bestemmer hvilken vei han skal ta. Han valgte Judas mens Han visste hvem han var og hvor ondskapsfull hans hjerte var, noe som en dag ville komme for dagen. Likevel ga Han ham muligheten. Det var ikke uunngåelig at Judas skulle forråde Ham. Kristus ønsket ikke at han skulle forråde Ham. De ville ha korsfestet Ham selv uten Judas' forræderi. Noen andre ville ha blitt funnet – noen som ikke tilhørte den indre kretsen av dem Kristus hadde valgt én etter én – og den personen ville ha utlevert Ham. Kristus valgte personlig Judas til å være nær Ham. Han betrodde ham pengesekken selv om Han visste at han stjal. Og likevel sa Han ingenting til ham. Kanskje tenkte Han: «Kanskje han omvender seg. La meg gi ham én sjanse til.» Han kjente til sviket i hans hjerte; Han kjente til hans fortid – folk blir ikke tyver over natten – men Han tok ham nær seg. Han så kjærligheten denne mannen hadde til Ham og håpet kanskje at denne kjærligheten ville bli sterkere og at de tretti sølvpengene ikke ville klare å vende den på hodet. Det var derfor Han ga ham sjanser. Og dette er hva Kristus gjør for mange forrædere, og kanskje gjorde Han det gjennom meg og deg: Han gir dem sjanser. Sjanser til å unngå å bli forrædere. Sjanser til kjærlighet. Sjanser til å legge sin mørke fortid bak seg. Til å starte på nytt. Noen vil kanskje gripe den sjansen. Andre forblir derimot trofaste så lenge den fristende loddelsen – de tretti sølvpengene – ikke har dukket opp. Så snart den fristelsen

dukker opp, griper de de tretti sølvpengene og selger sin tro – eller, for å si det bedre, de forvandler den til en forfalskning. Jeg håper at de en dag vil finne omvendelse, selv om de allerede har tatt de tretti sølvmyntene og ikke kan gi dem tilbake. Gud tar imot alle som omvender seg. Han vil aldri stenge døren for en som virkelig har omvendt seg. Men til slutt renner sanden i timeglasset ut, og slutten kommer. Og da er det ikke lenger rom for omvendelse. Når det gjelder de som har blitt forrådt, bør de finne trøst i at de gjorde Guds vilje – de handlet trofast med kjærlighet og medfølelse, i samsvar med sine prinsipper og evangeliets prinsipper, selv overfor mennesker som ikke fortjente det – og dette vil gi stor belønning på den dagen, den dagen det står skrevet om: «Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne; det skal ikke lenger være noen død, ingen sorg og ingen gråt. Det skal ikke lenger være noen smerte, for det som før var, er forbi.» (Åpenbaringen 21:4)